

*Η ιδανική
επιλογή
για τους θαυμαστές
της Τζίζιαν Φθην*

ΕΜΙΛΙΑ ΜΠΑΡ
ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ
ΡΙΒΙΕΡΑ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE SLEEPER
Από τις Εκδόσεις Headline Review, Λονδίνο 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Νυχτερινή ριβιέρα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Emily Barr
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριάκος Αθανασιάδης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θοδωρής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Emily Barr, 2013
© Φωτογραφιών εξωφύλλου:
Oleg Babkin/www.shutterstock.com,
zhangyang13576997233/www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2014

ISBN 978-618-01-0534-6

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΕΜΙΛΙ ΜΠΑΡ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΡΙΒΙΕΡΑ

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

*Στον Τζέμις, τον Γκέμπ, τον Σεμπ και τη Λότι,
όπως πάντα, με πολλή αγάπη.*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ιανουάριος

Κανονικά, έπρεπε να είχε επιστρέψει εδώ και σχεδόν δύο ώρες. Ήταν αδύνατον να εξαφανιστεί κάποιος μέσα από ένα τρένο καταμεσής της νύχτας, όμως αυτό ακριβώς φαινόταν πως είχε συμβεί. Επιβιβάστηκε στο Πάντινγκτον (απ' ό,τι γνωρίζαμε), όμως δεν αποβιβάστηκε στο Τρούρο.

«Είμαι σίγουρη πως είναι καλά», του είπα. Τα λόγια μου ακούστηκαν ξερά, ανόητα, τετριμμένα. Προσπαθούσα μάταια να βρω κάποια εξήγηση. Από τη στιγμή που απέκλειες την αμνησία και την υπονοησία, ουσιαστικά μόνο δύο ερμηνείες υπήρχαν, και καμιά τους δε θα προσέφερε την παραμικρή παρηγοριά στον σύζυγό της.

«Το ελπίζω». Το πρόσωπό του ήταν τσακισμένο και τα μάτια του φαίνονταν συρρικνωμένα κάτω από τα βαριά του βλέφαρα. Τα πάντα είχαν αρχίσει να κρεμάνε επάνω του, καθώς, σταδιακά, έχανε τη δυνατότητα να προσποιείται ότι η γυναίκα του θα μπορούσε, τάχα, να εμφανιστεί από στιγμή σε στιγμή. Το πρόσωπό του έμοιαζε ταυτόχρονα κόκκινο και γκριζο, κατάστικτο και σκαμμένο.

Δεν ήξερα τι να κάνω, οπότε, για μία ακόμη φορά, βάλθηκα να φτιάχνω καφέ. Εκείνος κοίταζε το κινητό του, θέλοντας να βεβαιωθεί πως δεν είχε λάβει στο μεταξύ κάποιο μήνυμα χωρίς να το αντιληφθεί, παρότι είχε ανεβάσει την ένταση του ήχου όσο έπαιρνε και το είχε καλέσει και από το σταθερό, για να είναι σίγουρος.

«Το επόμενο τρένο φτάνει σε επτά λεπτά», ανέφερε. Ακού-

μπησα την καφετιέρα πάνω στο μάτι και άναψα το γκάζι. Άρχισα να ανοίγω τα ντουλάπια αναζητώντας κάτι εύκολο, πρόχειρο, κάτι που θα μπορούσε να το φάει χωρίς να το καταλάβει.

Ήταν αλλόκοτη η αίσθηση του να βρίσκομαι σε μια ξένη κουζίνα, ζώντας αυτό που φοβόμουν ότι ήταν το πρώτο στάδιο της απόλυτης κατάρρευσης της ζωής ενός άντρα που δε γνώριζα καν. Ήδη έμοιαζε να κρέμεται από το χείλος του γκρεμού, πιασμένος με τα ακροδάχτυλά του από μια σαθρή τούφα χορτάρια.

Αράδιασα λίγα ταρτάκια μέσα σ' ένα πιάτο.

Η θέα από εκεί ήταν εντυπωσιακή, αν και το μόνο σημείο της όπου μπορούσαμε να εστιάσουμε ήταν ο μικρός σιδηροδρομικός σταθμός. Καθώς το στρίγκλισμα των φρένων ανακοίνωνε την επικείμενη άφιξη του συρμού, πετάχτηκε όρθιος, κόλλησε τις παλάμες του στην τζαμαρία και κάρφωσε το βλέμμα του προς τα εκεί. Θα της συγχωρούσε τα πάντα έτσι και εμφανιζόταν τώρα, έτσι και ξεπροβάλλε πίσω από το τρένο, σέρνοντας πίσω της τη μικρή της βαλίτσα (ήμουν βέβαιη πως θα είχε μαζί της κάποια μικρή αποσκευή· το συνήθιζαν άνθρωποι όπως εκείνη). Δε θα τον ενδιέφερε να μάθει πού είχε πάει, τι είχε κάνει και με ποιον είχε βρεθεί.

Έκανε τσουχτερό κρύο εκείνο το πρωί, όμως τώρα ο ουρανός κατακλυζόταν από σύννεφα που κινούνταν γοργά, πύκνωναν από πάνω μας και περιέμεναν να έρθει η στιγμή τους. Το φως ξαφνικά άλλαξε και, παρότι ήταν ακόμη πρωί, σκοτεινίασε λες και είχε σουρουπώσει.

Περιμέναμε, αμίλητοι, εκείνα τα δευτερόλεπτα που χρειαζόταν ο συρμός των δύο βαγονιών να φτάσει στο τέλος της διακλάδωσης και να αποβιβάσει τους λιγιστούς του επιβάτες. Οι περισσότεροι είχαν κατέβει από το τρένο στο Φάλμουθ, την προηγούμενη στάση.

Άθελά μου, η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά καθώς τέσσερις επιβάτες έκαναν την εμφάνισή τους πίσω από την άκρη της αποβάθρας. Ένα γκριζομάλλικο ζευγάρι, με ρούχα πεζοπορίας,

σακίδια και γερά μπαστούνια, κινήθηκε με αποφασιστικό βήμα, διασχίζοντας τον χώρο στάθμευσης. Κατευθύνονταν, ήμουν βέβαιη, προς το παραλιακό μονοπάτι. Ένας νεαρός άντρας, με ένα σκέιτμπορντ κάτω από το μπράτσο του, ακολούθησε χαλαρά, χωμένος μέσα σε ένα βαρύ μπουφάν, με κασκόλ γύρω από τον λαιμό και σκούφο στο κεφάλι. Τέλος, φάνηκε και μια γυναίκα.

Είχε περίπου την κατάλληλη ηλικία, όμως ήταν μικρόσωμη και διστακτική. Όπως την παρακολουθούσαμε, κοίταξε ολόγυρα και στάθηκε στα όρια του χώρου στάθμευσης, σαν να περίμενε κάποιον. Στην πλάτη της είχε έναν σάκο. Μείναμε και οι δυο με το βλέμμα καρφωμένο πάνω της, μέχρι τη στιγμή που ένα αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά της, οπότε η γυναίκα ξαφνικά χαμογέλασε, χαλάρωσε και άνοιξε την πίσω πόρτα για να ρίξει μέσα τον σάκο της, προτού καθίσει στη θέση του συνοδηγού.

Δεν ήταν εκείνη. Φυσικά και δεν ήταν. Είχα πάψει να το ελπίζω, άλλωστε.

Στο μεταξύ, είχε αρχίσει να πέφτει βροχή, μισοπαγωμένη, στο παράθυρο.

«Πρέπει να ειδοποιήσουμε την αστυνομία», του είπα.

Μα έκανε πως δε με άκουσε.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Λάρα

Στέκεται δίπλα μου στη βεράντα και μου δίνει εκείνη την απαίσια πράσινη κούπα που μου χάρισε η μητέρα του τα Χριστούγεννα. Από κάτω μας, ένα τρένο φτάνει στον σταθμό. Αποτελείται από δύο βαγόνια και επομένως είναι το μεγαλύτερο τρένο που μπορεί να χωρέσει παράλληλα στη συγκεκριμένη αποβάθρα.

«Το τσάι σας, παρακαλώ», λέει, με προσποιητή επισημότητα, κι εγώ προσπαθώ να μην αντιδράσω. «Ελπίζω η κυρία να το εγκρίνει».

Η κυρία δεν το εγκρίνει, όμως δεν μπορώ, φυσικά, να πω κάτι τέτοιο. Κλείνω τις παλάμες μου γύρω από την κούπα και προσπαθώ να δώσω στο πρόσωπό μου την κατάλληλη έκφραση. Ξέρει ποιες κούπες μου αρέσουν και ξέρει επίσης ότι η συγκεκριμένη σε καμία περίπτωση δεν είναι μία από αυτές. Δεν μπορώ να του πω ότι με ενδιαφέρουν κάτι τέτοιες λεπτομέρειες. Θα αντιδρούσε γουρλώνοντας τα μάτια, εκδηλώνοντας έτσι τη λογική έκπληξή του.

«Ευχαριστώ», λέω.

Τα χέρια μας ακουμπούν όπως γέρνουμε πάνω στα κάγκελα και στρέφουμε το βλέμμα μας προς την πόλη. Ο ήλιος πέφτει πάνω στο τρένο που βρίσκεται στον σταθμό, στις αποβάθρες πίσω του, στην πόλη που εκτείνεται παραπέρα σε τόξο, αγκαλιάζοντας το λιμάνι. Το φως λαμπυρίζει στο νερό, έτσι που μικροσκοπικά, ολοφώτεινα στίγματα σχηματίζονται και χάνονται,

όπως παφλάζουν τα κύματα. Στην απέναντι πλευρά των εκβολών, τα δέντρα, τα λιβάδια και οι επαύλεις του Φλάσινγκ στραφταλίζουν στη ζέστη, ασυνήθιστα υψηλή ακόμη και για τα δεδομένα του Αυγούστου. Οι γλάροι στέκουν παραταγμένοι στη στέγη μιας από τις αποθήκες πέρα στις αποβάθρες. Απολαμβάνουν κι αυτοί την ηλιοθεραπεία τους. Η σχεδόν δυσάρεστη ζέστη πάνω στην επιδερμίδα μου, το αλάτι στην ατμόσφαιρα που συνήθως δε μου κάνει εντύπωση, το λαμπύρισμα του ήλιου στο νερό, όλα αυτά μου φέρνουν στον νου, ξαφνικά, ξεχασμένες διακοπές από τα παιδικά μου χρόνια.

«Μοιάζει με εικόνα από παιδικό βιβλίο, δε βρίσκεις;» λέω. «Ο σταθμός. Τα εμπορικά πλοία. Τα πολεμικά. Τα ιστιοφόρα. Αυτοκίνητα. Φορητά. Κανονικά, θα 'πρεπε να γράφει κάτι από κάτω». Το προσθέτω εγώ: μια λεζάντα δίπλα στον χώρο στάθμευσης του σιδηροδρομικού σταθμού. «Πόσα μεταφορικά μέσα μπορείς να διακρίνεις;...»

Εκείνος έχει στρέψει επίμονα το βλέμμα του πάνω μου, όχι στα πράγματα που δείχνω, οπότε γυρίζω για να τον κοιτάξω.

«Ναι», λέει. «Κι εκείνα τα απαίσια πράγματα». Γνέφει προς τον εξοπλισμό στις αποβάθρες. «Και τα πελώρια μεταλλικά μηχανήματα που σηκώνουν εμπορεύματα. Α, παραδεισένια εικόνα!»

Απλώνω το χέρι κι αγγίζω το μπράτσο του. Οι τριχίτσες επάνω του είναι κατσαρές και ξανθές. Ακόμη και αυτή η στιχομυθία μάς οδήγησε υπερβολικά κοντά στο θέμα που προσπαθώ να αποφύγω, απλά και μόνο επειδή δεν υπάρχει κάτι περισσότερο να πούμε. Αλλάζω θέμα συζήτησης όπως κουτσοπίνω το τσάι μου (που, ως συνήθως, έχει τη μισητή ένταση απ' ό,τι αν το ετοιμάζα μόνη μου) και γνέφω προς τα σπίτια στα αριστερά μας.

«Κι εκεί πέρα. Πόσες διαφορετικές ζωές μπορείς να διακρίνεις; Χιλιάδες σπίτια. Αμέτρητα παράθυρα. Ένα σωρό πράγματα συμβαίνουν πίσω τους. Βάζω στοίχημα πως διαδραματίζονται πολύ πιο αλλόκοτες καταστάσεις απ' ό,τι θα μπορούσες να φανταστείς».

Μισοκλείνει τα μάτια στρέφοντας το βλέμμα προς τα σπίτια.
 «Απ' ό,τι θα μπορούσα να φανταστώ εγώ, προσωπικά, ή ο καθένας;»

«Ο καθένας», διευκρινίζω, ενδεχομένως υπερβολικά γρήγορα.

Ο Σαμ περνάει την κούπα με το τσάι του στο άλλο του χέρι και φέρνει το μπράτσο του γύρω από τους ώμους μου. Γέρνω πάνω του. Είναι μεγαλόσωμος σαν αρκούδα, φαρδύς αλλά όχι παχύς. Ανέκαθεν μου άρεσε αυτό το στοιχείο. Παρότι με ενοχλεί η σκέψη ότι ανήκω στην κατηγορία των γυναικών που χρειάζονται έναν μεγαλόσωμο, δυνατό άντρα να τις προσέχει, σε κάθε περίπτωση απολαμβάνω τη στιβαρότητά του.

«Θυμάσαι ότι θα περάσει η φίλη μου από το σπίτι το απόγευμα;» λέω. «Αυτή που συνάντησα στο φέρι».

«Α, ναι. Το είχες πει. Θύμισέ μου, πώς τη λένε;»

«Άιρις».

«Ναι. Άιρις».

Είναι ενοχλημένος. Δεν του αρέσει να συμμετέχει οποιοσδήποτε άλλος στη ζωή μας. Ουσιαστικά, δεν έχουμε φίλους. Και ο λόγος που προσκάλεσα την Άιρις ήταν ακριβώς επειδή θέλω να το αλλάξω αυτό.

«Πάντως, έχω την αίσθηση ότι είναι η πρώτη φορά εδώ και πολύ καιρό που χαλαρώνουμε», λέει. Ακούγεται νευρικός. «Ξέρεις. Είναι ωραία να μη χρειάζεται να συζητάς σοβαρά συνέχεια. Κάναμε τα σχέδιά μας, και η μοίρα γέλασε με την αφέλεια μας». Ετοιμάζω να ακούσω την αποστροφή πως τα πάντα συμβαίνουν για κάποιον λόγο. «Τα πάντα συμβαίνουν για κάποιον λόγο», συνεχίζει. «Και νομίζω πως όλα αυτά συνέβησαν προκειμένου να έρθουμε πιο κοντά, και επειδή υπάρχει κάποιον παιδί να μας περιμένει, ενδεχομένως στην Κίνα. Ή στα Ιμαλάια, όπως λες κι εσύ. Ένα παιδί που μας έχει ανάγκη. Αυτό είναι το πεπρωμένο μας, είμαι βέβαιος».

«Μόλις μετέτρεψες αυτή την κουβέντα σε πολύ σοβαρή συζήτηση».

«Α. Συγγνώμη».

Παίρνω βαθιά ανάσα.

«Δεν πειράζει», λέω.

Τον έχω ακούσει ήδη να λέει τα ίδια ακριβώς πράγματα, εκατοντάδες φορές, και δεν αποκλείεται να 'χει δίκιο. Ενδεχομένως η υπογονιμότητα και όλα τα παρελκόμενα να συνέβησαν για κάποιον ασαφή, απροσδιόριστο λόγο. Ενδεχομένως να *υπάρχει* κάποιο παιδί σε μια βουνοπλαγιά του Νεπάλ που να προορίζεται να γίνει δικό μας. Δεν έχουμε τη δυνατότητα να μπούμε σε ένα αεροπλάνο και να πάμε εκεί για να το διαπιστώσουμε. Ακόμη και η Visa, που δανείζει χρήματα στους πάντες, αρνείται να χρηματοδοτήσει τη συνέχεια των περιπετειών μας.

Και, ναι, ο Σαμ έχει δίκιο: αναφέρομαι συνέχεια στα Ιμαλία. Ανέκαθεν λαχταρούσα να ταξιδέψω εκεί, να νοικιάσω ένα σπίτι σε μια βουνοπλαγιά και να ζήσω μήνες ολόκληρους αναπνέοντας τον καθαρίο, τσουχτερό αέρα, να περπατώ, να παρατηρώ, να υπάρχω. Θα το έκανα ακόμη και αύριο, αν μπορούσα. Όμως, ακόμη κι όταν είχαμε τόσα χρήματα που δεν ξέραμε τι να τα κάνουμε, δεν κατάφερα να το κάνω αυτό το ταξίδι, γιατί ήταν κάτι που ουδέποτε συγκίνησε τον σύζυγό μου. Μονίμως με έστρεψε σε αυτά που ο ίδιος αποκαλούσε «κανονικές διακοπές».

Ίσως το μωρό μου να με περιμένει, πράγματι, κάπου εκεί πέρα, όμως δεν μπορώ να πάω κοντά του. Και η σκέψη αυτή είναι στενάχωρη.

«Σε αγαπώ», λέει. «Μπορεί να ξεμείναμε από χρήματα και επιλογές, και παιδί να μην προέκυψε ποτέ, όμως εγώ σε αγαπώ».

«Κι εγώ σε αγαπώ», τον διαβεβαιώνω, βιαστικά.

«Λάρα...»

Γέρνουμε ο ένας πάνω στον άλλο, νιώθοντας τον ήλιο στα γυμνά μας μπράτσα και πάνω στα κεφάλια μας, χαζεύουμε τη θέα και πίνουμε το τσάι μας. Δεν υπάρχει κάτι άλλο που θα μπορούσαμε να προσθέσουμε.

Μου 'ρχεται να ουρλιάξω, και καμιά φορά το κάνω. Είναι φορές που ουρλιάζω όσο πιο δυνατά μπορώ, ποτέ όμως όταν βρίσκεται ο Σαμ στο σπίτι. Όποτε είναι κάπου εκεί γύρω, κρατώ την αγωνία μου κλεισμένη μέσα μου. Δεν μπορώ να του πω κάτι που να προσεγγίζει έστω την αλήθεια, οπότε, φαντάζομαι, ο γάμος μας δεν είναι αυτό που νομίζει εκείνος. Εκείνος νομίζει ότι είμαστε ακλόνητα ερωτευμένοι, ότι έχουμε δεχτεί αρκετά χτυπήματα αλλά παραμένουμε αισιόδοξοι, έτοιμοι να ξεκινήσουμε το επόμενο ταξίδι μας, ένα ταξίδι που ναι μεν δεν είχαμε προβλέψει, όμως γι' αυτό ακριβώς ο προορισμός του είναι ακόμη πιο συναρπαστικός. Νομίζει πως θα είμαστε για πάντα μαζί, εδώ στην Κορνουάλη, σε απόσταση εκατοντάδων χιλιομέτρων από τις δύσκολες οικογένειές μας. Νομίζει πως είμαστε ένα.

Εγώ, πάλι, θα προτιμούσα να ήμουν μόνη. Δεν μπορώ να του πω κάτι τέτοιο, βέβαια. Κατά βάθος, χαίρομαι που δεν καταφέραμε να αποκτήσουμε παιδί. Θα του ράγιζε η καρδιά έτσι και το άκουγε αυτό. Δεν έχει κάτι ιδιαίτερο: κανείς μας δεν απάτησε τον άλλο, και το χειρότερο που μπορώ να του καταλογίσω είναι ότι μου προκαλεί έναν απίστευτο εκνευρισμό. Παντρεύτηκα τον λάθος άντρα, ενώ είχα από την πρώτη στιγμή τις υποψίες μου για το τι έκανα — οπότε το λάθος είναι δικό μου και είμαι παγιδευμένη.

Αναρωτιέμαι τι θα έλεγε έτσι και ήξερε ότι ανέκαθεν είχα σχέδιο απόδρασης, έναν σάκο πακεταρισμένο και έτοιμο να με ακολουθήσει ανά πάσα στιγμή. Δε φταίει εκείνος· όμως, ακόμη κι έτσι, κάτι λέει αυτό.

Έπεισα τον εαυτό μου ότι το μωρό, έτσι και ερχόταν, θα διόρθωνε τα πάντα και θα μου έδινε έναν νέο σκοπό, κάτι για ν' αγαπήσω. Ουσιαστικά, ήξερα ότι τα πράγματα δεν έρχονται έτσι στη ζωή. Ευτυχώς για το ίδιο το μωρό που δεν κατάφερε ποτέ να έρθει...

Μισή ώρα αργότερα βάζω τα γέλια, καθώς συνειδητοποιώ ότι μοιάζω με την πιο υποταγμένη νοικοκυρά του κόσμου: βγάζω τα δύο μισά ενός κέικ από τον φούρνο, χρησιμοποιώντας εμπριμέ γάντια κουζίνας, ενώ φοράω μια κεντητή ποδιά, ένα φτηνό απόκτημα απ' αυτά που βρίσκει κανείς στα καταστήματα με είδη μαγειρικής. Αισθάνομαι σαν να έχω τρουπώσει στη ζωή μιας άλλης. Είμαι ένα πλάσμα βγαλμένο από ταινία επιστημονικής φαντασίας, φορώ ένα γήινο σώμα προκειμένου να κρύβω τον πραγματικό μου εαυτό. Μέσα μου, βρίσκεται κάποια που ο Σαμ σχεδόν δε γνωρίζει. Το πλάσμα μέσα μου είναι άσχημο και οργισμένο, ψυχρό, εκνευρισμένο και πικρόχολο. Παλεύω να το κρατήσω κρυμμένο, γιατί δεν αξίζει στον Σαμ να έρθει αντιμέτωπος με τα όσα θα συνόδευαν την αποκάλυψή του.

Η αλήθεια είναι ότι δεν αγαπώ τον σύζυγό μου. Δεν τον αγαπάω καθόλου. Στις καλές μου, τον συμπαθώ. Καταλαβαίνω ότι είναι πολύ καλύτερος άνθρωπος απ' ό,τι εγώ, κι αυτό με κάνει να τον απεχθάνομαι ακόμη περισσότερο — ταυτόχρονα, όμως, αυτό με εμποδίζει να τον εγκαταλείψω. Σιχαίνομαι το τσάι που φτιάχνει: είναι ένα χλιαρό, νερουλό ρόφημα, που αποκτά ένα μπεζ χρώμα από την ελάχιστη επαφή του με το σακουλάκι του τσαγιού. Όποτε το πίνω, μορφάζω μέσα μου, όμως τελικά το κατεβάζω, γιατί, μετά από πέντε χρόνια αγώνα να τον καταφέρω να το φτιάχνει όπως μου αρέσει, εγκατέλειψα την προσπάθεια.

Όταν περιγράφει έναν γερανό ως «ένα πελώριο μεταλλικό πράγμα που σηκώνει εμπορεύματα» με ένα «βρόμικο πράγμα» στην άκρη, μου 'ρχεται να το βάλω στα πόδια, ουρλιάζοντας, και να γυρίσω στο Λονδίνο. Είμαι παντρεμένη με έναν άντρα που αποκαλεί τον φορτιστή του κινητού «αυτό για την πρίζα» και το τηλεχειριστήριο «αυτό με τα κουμπιά για την τηλεόραση». Ό,τι ήταν κάποτε μια σχεδόν χαριτωμένη συνήθεια, έχει πια καταλήξει να με τσιτώνει τόσο που με φέρνει στα όρια της ανθρωποκτονίας. Αναγκάζομαι να σφίγγω τα δόντια και να πιέζω τον εαυτό μου να μη μιλήσει, ξανά και ξανά και ξανά.

Χρόνια ολόκληρα πρότεινα ένα ταξίδι στα μονοπάτια του Νεπάλ, παρότι όμως εκείνος ήξερε πως αυτό ακριβώς επιθυμούσα περισσότερο από καθετί άλλο στον κόσμο, έβρισκε συνέχεια λόγους για τους οποίους δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί: το δήθεν «προβληματικό γόνατο», τη δυσφορία που ένιωθε στα μεγάλα υψόμετρα, την αδυναμία να πάρει αρκετή άδεια από τη δουλειά ώστε ν' αξίζει ο κόπος. Μονίμως με έστρεφε προς παραλίες, προς τα Κανάρια Νησιά, ή στη Γαλλία· παραλίες, όμως, έχουμε κι εδώ και, τέλος πάντων, οι παραλίες είναι βαρετές. Εγώ θέλω βουνά.

Τα δύο μισά του κέικ είναι άψογα ψημένα. Αυτό οφείλεται στο ότι, όταν μετακομίσαμε στην Κορνουάλη από το Λονδίνο, είχαμε ακόμη χρήματα, οπότε αγοράσαμε το καλύτερο μοντέλο κουζίνας. Δεν μπορούσαμε να φανταστούμε ότι λίγο καιρό μετά θα ξοδεύαμε όλες μας τις οικονομίες σε τρεις άκαρπους κύκλους εξωσωματικής γονιμοποίησης. Αν το ξέραμε, θα είχαμε βουλευτεί και με μια κουζίνα που στοίχιζε κάτι χιλιάδες λίρες λιγότερο, και θα ήταν μια χαρά, αν και τα συγκεκριμένα κέικ ενδεχομένως να έβγαιναν λιγότερο αφράτα.

Δε μας είχε περάσει ποτέ από το μυαλό πως η φύση δε θα συμφωνούσε, ενδεχομένως, με τα σχέδιά μας. Θεωρούσαμε τους εαυτούς μας επιτυχημένους και υπέροχους ανθρώπους που κατάφεραν ό,τι αποφάσιζαν. Ήμαστε δύο Λονδρέζοι επαγγελματίες, που μετακόμιζαν σε ένα σπιτάκι πάνω από τις αποβάθρες του Φάλμουθ, προκειμένου να φτιάξουν μια οικογένεια. Ο Σαμ ήθελε να αποκτήσουμε ένα κοριτσάκι, ύστερα ένα αγοράκι και μετά ένα τρίτο παιδί (χωρίς προτίμηση στο φύλο). Και τα τρία θα ήταν ξανθά και χαριτωμένα, θα μάθαιναν ιστιοπλοΐα και θα έπαιζαν στην παραλία.

Αναποδογυρίζω τα δύο κέικ πάνω στην ειδική σχάρα για να κρυώσουν και βάζω τις φόρμες στον νεροχύτη για να μουλιάσουν. Τα καταφέρνω μ' αυτές τις γήινες δουλειές. Αν με παρατηρούσε κάποιος, δε θα υποψιαζόταν το παραμικρό. Είναι μοναχική ζωή, να είσαι ένας μοχθηρός εξωγήινος με μορφή ανθρώπου.

Η Άιρις βρίσκεται σε σχέση με κάποιον, για τον οποίο έχει κι εκείνη τις αμφιβολίες της. Αυτό ήταν που με προσέλκυσε σε εκείνη. Το διακρίναμε η μία στην άλλη, είμαι σίγουρη γι' αυτό. Αυτός είναι και ο λόγος που της ετοίμασα κέικ.

Είναι φορές που εύχομαι να τον αγαπούσα, όμως αν τον αγαπούσα δε θα ήμουν ο εαυτός μου. Προτιμώ να είμαι ο εαυτός μου και να ζω ένα ψέμα, προσπαθώντας να βρω το κουράγιο να κάνω αυτό που πρέπει, παρά να γίνω η άβουλη γυναικούλα που χρειάζεται εκείνος.

Μόλις συγγυρίσω την κουζίνα και βεβαιωθώ ότι ο Σαμ, τον οποίο μπορώ να δω από τη βεράντα, βρίσκεται στον κήπο από κάτω και κουρεύει το γρασίδι, τρέχω να τσεκάρω τα μηνύματα του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου. Ως συνήθως, η μόνη επικοινωνία με τον έξω κόσμο έχει να κάνει με προσφορές από διαδικτυακά σούπερ μάρκετ.

Κάθομαι και αρχίζω να πληκτρολογώ. Η καρδιά μου χτυπά τόσο δυνατά, ώστε την αισθάνομαι σε ολόκληρο το σώμα μου.

Λίον, γράφω. Τι νέα; Λχ

Ύστερα, το στέλνω και μετά το διαγράφω από τον φάκελο των Απεσταλμένων. Ο Σαμ ποτέ δε θα έμπαινε να ψάξει τον λογαριασμό μου, όμως προτιμώ να μην το ρισκάρω.

Το κουδούνι χτυπά ακριβώς στις τρεις και μισή, κι όταν ανοίγω την πόρτα και βλέπω την Άιρις χαμογελώ πλατιά, ξαφνικά χαρούμενη. Έτσι και δε μιλήσω πραγματικά με κάποιον, σύντομα, με βλέπω να σκοτώνω τον άντρα μου εκεί που κοιμάται.

Η Άιρις φοράει μια αεράτη φούστα, χωρίς κάλτσες, και από το μπράτσο της κρέμεται ένα ποδηλατικό κράνος. Τα μαλλιά της είναι μακριά, πυκνά, αχτένιστα. Σκούρα καστανά, αν και στις άκρες τους είναι ξανθά.

«Ήρθες με ποδήλατο φορώντας αυτή τη φούστα;» ρωτάω, αντί άλλου χαιρετισμού.

«Να σου πω, ούτε καν μου πέρασε από το μυαλό. Αν έδειξε κάποιος ενδιαφέρον για το θέαμα, μπράβο του. Αν και είμαι σύγουρη πως κανείς δεν ασχολήθηκε».

«Πέρασε».

Βλέπω άλλες γυναίκες στην πόλη, κλασικές μαμάδες, από εκείνες τις ψαγμένες που καταφέρνουν να ζουν εδώ πέρα και να διατηρούν μια κάποια επαγγελματική ζωή ως γραφίστριες, συγγραφείς ή εικονογράφοι, και σκέφτομαι, συχνά, ότι θα ήμουν απείρως ευτυχέστερη έτσι και είχα μια παρέα από τέτοιες φίλες. Θα πηγαίναμε στο μπαρ στα ριζά του λόφου, θα πίναμε κοκτέιλ και κόκκινο κρασί, και θα γελούσαμε με τους ενοχλητικούς συζύγους μας. Έτσι κάνουν οι άνθρωποι.

Η Άιρις είναι το πρώτο μου βήμα προς αυτή την κατεύθυνση. Είναι, νομίζω, περίπου συνομήλική μου, ενδεχομένως λίγο μεγαλύτερη. Μου αρέσει η εκκεντρικότητά της. Ξέρω ότι έχει σχέση με κάποιον, τον οποίο βρίσκει εκνευριστικό. Δεν τον έχω γνωρίσει ακόμη, όμως θα το ήθελα.

Με κοιτάζει, χαμογελώντας κάπως σφιγμένα, κι αναρωτιέμαι τι διακρίνει. Άραγε βλέπει την ιδανική, ξανθιά νοικοκυρά, ντυμένη με το βαμβακερό της φόρεμα και το καλσόν της, την ώρα που βάζει το νερό να βράσει και που στη συνέχεια μεταφέρει ένα άψογο σπιτικό κέικ στο τραπέζι, δίπλα στο παράθυρο με τη θέα; Ή μήπως διακρίνει την εξωγήινη με τις φονικές διαθέσεις; Θέλω να τη ρωτήσω.

«Πώς είσαι;» λέω, μια και δε γίνεται να ρωτήσω αυτό που σκέφτομαι.

«Α, μια χαρά», απαντά. «Τέλεια, θα έλεγα. Το ποδήλατο είναι ένα κι ένα για να ξεμουδιάσεις». Περνάει τα δάχτυλα ανάμεσα από τα μαλλιά της και τραβάει έναν κόμπο.

«Έχει πολλούς λόφους εδώ γύρω, ε;»

Γνέφει καταφατικά.

«Αυτό είναι το ωραίο. Πεθαίνεις μέχρι να φτάσεις στο τέρμα μιας ανηφόρας, και ύστερα απολαμβάνεις την άκοπη κατάβαση, πηγαίνοντας όσο πιο γρήγορα μπορείς. Μέχρι να χάσεις τη φόρα σου, έχεις φτάσει στα μισά της επόμενης ανηφοριάς. Χρειάζεται να έχεις ψυχραιμία, καθώς κυκλοφορούν αυτοκίνητα, όμως αξίζει τον κόπο. Χρόνια ολόκληρα δεν έκανα ποδήλατο επειδή φοβόμουν, έπειτα όμως κάθισα και το σκέφτηκα και είπα, γιατί όχι, τι μ' εμποδίζει; Οπότε, το επιχείρησα μια μέρα και ήταν τέλεια».

Κοιτάζω ολόγυρα. Ο Σαμ βρίσκεται ακόμη έξω.

«Κοίτα, ετοιμάσα κέικ. Τόσα χρόνια στο πανεπιστήμιο δεν πήγαν στράφι. Θα μπορούσαμε να πιούμε τσάι, ή μήπως θα προτιμούσες ένα ποτήρι Prosecco;»

Το ξέρω ότι καταλαβαίνει τι θέλω, βλέποντας την έκφρασή μου, οπότε ευχαρίστως συμφωνεί.

«Λοιπόν, λίγο Prosecco θα ήταν ό,τι πρέπει», λέει, «αν δεν έχεις αντίρρηση».

«Καμία απολύτως».

«Κανείς δεν ασχολείται αν είσαι μια στάλα ζαλισμένη όταν οδηγείς ποδήλατο. Σίγουρα θα υπάρχει κάποιος νόμος που το απαγορεύει, έτσι όμως και γίνεται τίποτε, στον εαυτό σου θα κάνεις κακό και σε κανέναν άλλο. Ευτυχώς, η αστυνομία έχει σοβαρότερα θέματα για να ασχοληθεί».

«Ο φίλος σου κάνει ποδήλατο;»

Απαντά με ένα μικρό, καταφατικό νεύμα.

«Παλιότερα, ναι. Τώρα πια, όχι και τόσο. Έχει... πώς να το πω... έχει κάπως κλειστεί στον εαυτό του».

Θέλω να μάθω περισσότερα, όμως περιορίζομαι στο να ανοίξω το μπουκάλι, με τον φελλό να βγαίνει με ευχάριστη ζωηράδα, και καθόμαστε κάτω. Όταν αγοράσαμε με τον Σαμ αυτό το σπίτι, το σπιτικό της μελλοντικής μας οικογένειας, διέθετε μοκέτες με ελικοειδή σχέδια και μιαν υπέροχη, παραθαλάσσια αύρα. Ελάχιστες παρεμβάσεις κάναμε, γιατί μου άρεσε έτσι όπως ήταν.

Πάντως, οι μοκέτες χρειάστηκε να φύγουν, βάλαμε ξύλινα πατώματα, ο στόκος ξύστηκε, και στη θέση του μπήκαν γυψοσανίδες. Το απαίσιο τζάκι αφαιρέθηκε (αν και είχα κάποιες επιφυλάξεις: ήταν τόσο φρικτό, ώστε να έχει σχεδόν χαρακτήρα), και πλέον στη θέση του βρίσκεται μια κλασική ξυλόσομπα. Το σπίτι είναι υπέροχο, για τα μέτρα μιας φυλακής. Είναι ωραίο να το δείχνεις σε κάποιον.

Όταν θα αποκτούσαμε παιδιά, θα το επεκτείναμε, προκειμένου να προσθέσουμε υπνοδωμάτια και ένα δωμάτιο παιχνιδιού, καθώς και ένα δεντροόπιτο και πολλά άλλα πράγματα. Ο Σαμ φανταζόταν τα αποτυπώματα από λερωμένα χεράκια πάνω στα παράθυρα· τα παράθυρα, όμως, παρέμεναν πάντα σε άσηφη κατάσταση.

«Είναι υπέροχα». Η Άιρις κοιτάζει τη θέα.

«Ναι, δεν τη συνηθίζεις, γιατί κάθε μέρα είναι διαφορετική».

«Είμαι σίγουρη. Αν ζούσα εδώ, θα περνούσα όλη την ώρα χαζεύοντας από το παράθυρο».

«Βασικά, αυτό κάνω κι εγώ».

Γελάει, εγώ όμως σοβαρολογώ. Δεν έχω τίποτε άλλο να κάνω. Δεν κατάφερα να βρω καν μια θέση διοικητικού υπαλλήλου. Κάθε φορά που στέλνω αίτηση για δουλειά, με απορρίπτουν με το ίδιο σκεπτικό: «Υπερβολικά προσόντα». Από την άλλη, δεν υπάρχει καμία θέση όπου τα προσόντα μου θα ήταν χρήσιμα. Όλες οι δουλειές στον τομέα μου, την ανάπτυξη κτιρίων και την αρχιτεκτονική, είναι ήδη πιασμένες. Φλερτάρισα με την ιδέα να πιάσω δουλειά σε κανένα σούπερ μάρκετ, όμως ο Σαμ με εμπόδισε.

«Πώς πάει η διόρθωση των βιβλίων;»

Χαίρομαι που θυμάμαι αυτή τη λεπτομέρεια. Με την Άιρις συναντηθήκαμε ένα απόγευμα στο φέρι για το Σεντ Μόουζ. Πιάσαμε την κουβέντα και διαπιστώσαμε πως και οι δύο πηγαίναμε εκεί χωρίς λόγο, απλά και μόνο για τη διαδρομή με το πλοίο. Φτάνοντας εκεί, αρχίσαμε να περπατάμε, παρότι φυσούσε δυ-

νατός αέρας, τόσο που τα μαλλιά της έπεφταν στο πρόσωπό της, ενώ ακόμη και τα δικά μου άρχισαν να ξεφεύγουν από τα τσιμπιδάκια τους. Ύστερα, πήγαμε και καθίσαμε σε μια μικρή, σκοτεινή παμπ σε ένα δρομάκι και ήπιαμε εμφιαλωμένη μπίρα. Ήταν κάτι απρογραμμάτιστο, έξω από τα συνηθισμένα, και μου άρεσε.

«Α, μια χαρά», απαντάει. «Μου αρέσει να εργάζομαι από το σπίτι. Μπορώ και ορίζω εγώ το ωράριό μου, έχω τον έλεγχο της επαγγελματικής μου ζωής». Το πρόσωπό της γεμίζει ρυτίδες όταν γελάει, και μου φέρνει στον νου ένα γελαστό μωρό. «Έτσι όπως το είπα, είναι λες και έχω επιχείρηση τηλεφωνικού σεξ. Ή ότι ποζάρω σε κάμερα υπολογιστή. Δεν είναι έτσι. Ειδικεύομαι σε βιβλία νομικού περιεχομένου. Χαμός! Πάντως, η δουλειά πάει καλά, ευχαριστώ. Θα έπρεπε να κρατάω ημερολόγιο. Θα ήταν το πιο βαρετό κείμενο σε ολόκληρο τον κόσμο. Όλες οι μέρες είναι ολόιδιες».

«Παλιά, κρατούσα ημερολόγιο», της λέω. «Τον καιρό που η ζωή μου είχε ενδιαφέρον. Δεν μπορείς να ξαναδιαβάσεις ένα ημερολόγιο όμως... Όχι χωρίς να μορφάζεις ασταμάτητα. Η δική σου η δουλειά, από την άλλη, πρέπει να είναι ευχάριστη».

«Ναι. Κάποιες φορές. Πρέπει να φτιάχνεις το κατάλληλο κλίμα. Εγώ έχω όλη την ώρα το ραδιόφωνο ανοιχτό, συντονισμένο στο BBC6, οπότε παίζει συνέχεια μουσική, αλλά επίσης – κι αυτό είναι βασικό για μένα – έχω και τον φίλο μου. Τον Λόρι. Εργάζεται κι αυτός από το σπίτι, οπότε έχω όση παρέα χρειάζομαι. Η μουσική αρέσει και στους δυο μας. Είναι ένας όμορφος, μικρός κόσμος. Βαρετός, θα μπορούσες να πεις, όμως εμένα μου κάνει».

Της δίνω ένα ποτήρι κρασί.

«Στην υγεία μας», λέω.

«Στην υγεία μας», απαντά.

Πίνω μια γουλιά και εκείνη ακριβώς τη στιγμή συνειδητοποιώ ότι θα μπορούσα πανεύκολα να εξαρτηθώ από το αλκοόλ. Θα ήταν τόσο λογικό να αποκτήσω τη συνήθεια να πίνω κάθε απόγευμα.

«Οπότε, είστε οι δυο σας;» λέω. «Όπως εμείς. Ο Σαμ κι εγώ».

«Ναι», λέει. «Καταλήγεις να κλειστείς στον μικρόκοσμό σου, που λένε».

«Δεν το βρίσκεις ασφυκτικό κάποιες φορές;»

«Νομίζω πως κατά βάθος είμαι μια ερημίτισσα, κι ο Λόρι ακόμη περισσότερο. Εγώ, αυτός και οι γάτες. Δεν είναι μια ζωή που κάνει για όλους, όμως σε εμάς ταιριάζει. Αν είχα γεννηθεί σε μιαν άλλη εποχή, θα τα πήγαινα καταπληκτικά σαν καλόγρια σε κάποιο κλειστό τάγμα ή σαν αγριάνθρωπος σε κάποια σπηλιά στα βουνά».

«Οπότε, ζεις στη σπηλιά σου, στο Μπάντοκ».

«Πράγματι».

«Όχι μόνη σου, όμως».

«Όχι».

«Με πόσες γάτες;»

«Δύο, μόλις». Με κοιτάζει. «Περίμενες πως θα έλεγα, ξέρω γω, δεκαοχτώ;»

«Το σκέφτηκα κάποια στιγμή».

«Ευτυχώς, τα πράγματα δεν έχουν φτάσει σε αυτό το σημείο. Δεισδαιμόνα και Οφηλία. Οι τραγικές ηρωίδες μας. Τους αρέσουν οι δραματικές καταστάσεις. Εμένα μου αρκεί αυτό».

Ο Σαμ κάνει την εμφάνισή του στο δωμάτιο.

«Καλησπέρα, κυρίες μου!» Το απλό λευκό μπλουζάκι του κολλάει ιδρωμένο πάνω του. Μονάχα ο Σαμ θα φορούσε ένα σκέτο λευκό μπλουζάκι. Στον Τζον Τραβόλτα, παλιά, πήγαινε, όμως πάνω στον σύζυγό μου δείχνει έλλειψη φαντασίας.

«Σαμ». Σηκώνομαι και ακουμπώ την παλάμη μου στο μπράτσο του. Συχνά, συνειδητοποιώ ξαφνικά, ακουμπώ την παλάμη μου στο μπράτσο του. Είναι ένας τρόπος να δείχνω προθυμία να υπάρξει επαφή, διατηρώντας την παράλληλα στο ελάχιστο δυνατό επίπεδο. «Σαμ, να σου συστήσω την Άιρις. Άιρις, ο σύζυγός μου, ο Σαμ».

Εκείνος κάνει να σφίξει το χέρι της, όμως η Άιρις σηκώνεται και τον φιλά στο μάγουλο.

«Συναντηθήκατε στο φέρι», της λέει. «Έτσι μου είπε η Λάρα. Ανοιξατε μπουκάλι, βλέπω!»

Η Άιρις απαντά ευγενικά, όταν ακούω το κινητό μου να χτυπά. Ο παλιομοδίτικος ήχος του αντηχεί στην ατμόσφαιρα, οπότε τρέχω προς το μέρος του. Σπάνια χτυπά το κινητό μου. Κοιτάζω το όνομα στην οθόνη. Ύστερα, το αρπάζω και βγαίνω τρέχοντας στη βεράντα. Η καρδιά μου φτερουγίζει.

«Λίον». Κλείνω την πόρτα καλά πίσω μου. Ο αέρας είναι κρύος αλλά καθάριος. «Πώς είσαι;»

«Λάρα», απαντά ο νονός μου, ο άνθρωπος που με ξέρει πραγματικά. «Ας μπούμε κατευθείαν στο θέμα. Είσαι σίγουρη πως αυτό θέλεις;»

Ξέρει. Το καταλαβαίνω από τον τόνο της φωνής του.

«Ναι. Σε παρακαλώ, Λίον. Πρέπει να το κάνω. Δεν μπορώ να συνεχίσω έτσι».

Έχω το βλέμμα καρφωμένο στον Σαμ, τον παρακολουθώ καθώς πίνει νευρικά μια γουλιά από το ποτήρι μου και κόβει ένα πελώριο κομμάτι από το κέικ. Κάθεται, και είναι φανερό πως σπάει το μυαλό του να σκεφτεί ερωτήσεις για να μιλήσει στην άγνωστη που βρίσκεται στο σπίτι του. Μακάρι να μην έδειχνε τόσο ανοιχτά την ενόχλησή του με την παρουσία της.

«Τότε, σου έχω κάτι».

«Πες μου», λέω.

Όπως παρακολουθώ ένα μαβί σύννεφο, που πλησιάζει αισθητά στις εκβολές, μου εξηγεί, και κάτι από το μέλλον αρχίζει να ξεδιπλώνεται μπροστά μου.

Κάνω πρόβα στη φράση, κλειδωμένη στο μπάνιο. «Έπιασα δουλειά», λέω και ξαναλέω στο είδωλό μου. Μου αρέσει η αίσθηση στο στόμα μου. Μετά βίας συνειδητοποιώ τις προοπτικές που ενέχει. Σιχαίνομαι τον τρόπο με τον οποίο θα αντιδράσει ο Σαμ. Πρέπει να του το πω τώρα. Το ξέρει πως κάτι μου έχει προκαλέσει νευρικότητα. Το κατάλαβε από τη στιγμή που έκλεισα το τηλέφωνο με τον Λίον, επέστρεψα στο τραπέζι και κατέβασα το κρασί μου μονορούφι.

«Τι τρέχει, Λάρα;» με ρωτάει συνέχεια, κι εγώ απαντώ, «Τίποτε», συνοδεύοντας τη λέξη με ένα από εκείνα τα πλατιά, αστραφτερά χαμόγελά μου.

«Έπιασα δουλειά», επαναλαμβάνω στο είδωλό μου. Η γυναίκα στον καθρέφτη φαίνεται σοβαρή όπως προφέρει αυτά τα λόγια, όμως τα μάτια της φωτίζονται αντικρίζοντας τον ολοκαίνουριο κόσμο που αποκαλύπτεται μπροστά της. Τη βάζω να εξασκηθεί, ώστε να τα πει σωστά. Το να πιάσεις δουλειά είναι καλό πράγμα. Πιέζω τον εαυτό μου να προσθέσει και το καίριο στοιχείο: «Έπιασα δουλειά, στο Λονδίνο».

«Λάρα;»

Τραβάω το καζανάκι, για κάλυψη, και πιάνω μια δυο τούφες μαλλιά που ξέφυγαν από τα τσιμπιδάκια τους. Η Αιρις στο μεταξύ έχει φύγει. Αποχώρησε ξαφνικά, μόλις της ψιθύρισα ότι είχα κάτι που ήθελα να πω στον Σαμ. Πιθανότατα νομίζει πως είμαι έγκυος: θα το ξεκαθαρίσω αργότερα αυτό.

«Έρχομαι!» απαντώ δυνατά.

Έπιασα δουλειά, και μάλιστα στο Λονδίνο. Η πραγματικότητα αυτής της εξέλιξης είναι ασύλληπτη.

Είμαι Λονδρέζα και λαχταρώ την πόλη. Εκεί γεννήθηκα, εκεί μεγάλωσα. Εκεί γνωριστήκαμε με τον Σαμ και συζητήσαμε για τρία χρόνια, προτού αποφασίσουμε ξαφνικά ότι ο λόγος που δεν έμεινα έγκυος ήταν ότι περνούσαμε ώρες καθημερινά στο μετρό. Το περιβάλλον, σκεφτήκαμε, έφταιγε και όχι εμείς. Η αιτία ήταν όλοι εκείνοι οι άνθρωποι που μας έσπρωχναν, μας σκουντούσαν, μας πίεζαν να προχωρήσουμε. Έφταιγαν τα κραγιόν και τα ψώνια και η μόλυνση, τα λεωφορεία που περνούσαν αδιάκοπα μπροστά από την κρεβατοκάμαρά μας στο Μπάτερσι, με όλους εκείνους τους ανθρώπους στο επάνω επίπεδο να βρίσκονται στο ίδιο ύψος με το δωμάτιο και να κοιτάζουν μέσα, έφταιγε η βιασύνη να τρέξουμε στο τοπικό σούπερ μάρκετ για να πάρουμε φαγητό επιστρέφοντας στο σπίτι, και το γεγονός ότι οι βόλτες στο πάρκο ήταν μεν ευχάριστες, όμως δεν μπορούσαν να υποκαταστήσουν την απόδραση από την πόλη.

Υπήρχε, φυσικά, κι εκείνο το παλιό κλισέ: ως Λονδρέζοι, σπάνια πηγαίναμε στο θέατρο, τις γκαλερί και τα μουσεία.

Τώρα που ζούμε στην Κορνούαλη, το ταξίδι μέχρι την πρωτεύουσα θα ήταν κάτι ιδιαίτερο: έχουμε ενάμιση χρόνο να πάμε εκεί. Είναι μια προοπτική μεθυστική, γεμάτη πιθανότητες. Είναι τόσο πολλές πλέον οι πιθανότητες που ανοίγονται μπροστά μου. Με κατακλύζουν.

Η μετακόμιση ήταν, φυσικά, δική του ιδέα. Ένα πρωί Σαββάτου κατέβηκε στο ισόγειο, φορώντας το παντελόνι της πιτζάμας του και ένα από τα αναρίθμητα άσπρα μπλουζάκια του, και με βρήκε σκυμμένη πάνω από ένα κείμενο της δουλειάς.

«Τι ώρα σηκώθηκες;» ρώτησε, όπως κατευθυνόταν νυσταγμένα προς την καφετιέρα.

«Δεν ξέρω». Θυμάμαι ότι έβαλα τα δυνατά μου για να καταφέρω να εσιτιάσω πάνω του, να χαμογελάσω. «Γύρω στις πέντε, νομίζω. Έβγαλα πολλή δουλειά. Κοντεύω να τελειώσω».

«Αχ, Λάρα».

Γύρισα και τον κοίταξα. Μου είχε την πλάτη γυρισμένη όπως έβαζε σε μια κούπα χλιαρό καφέ. Μου άρεσε πολύ να δουλεύω νωρίς τα πρωινά. Εκείνος δεν το κατάλαβε ποτέ αυτό. Του το εξήγησα ένα σωρό φορές, όμως μονίμως με κοίταζε με κατανόηση, υποθέτοντας ότι δεν ήθελα να παραδεχτώ την αλήθεια.

«Τι;» Κατέβαλα προσπάθεια και παραμέρισα τη δουλειά μου. Ήρθε και κάθισε στο τραπέζι, δίπλα μου. Σήκωσα την κούπα με τον καφέ μου, παρότι ήταν κρύος, και έκλεισα τις παλάμες μου γύρω της, σαν να αναζητούσα εκεί παρηγοριά.

«Λάρα», επανέλαβε. Το πρόσωπό του ήταν ζαρωμένο από τον ύπνο. «Δεν μπορεί να συνεχιστεί αυτό. Καταλαβαίνεις; Αν είναι να κάνουμε οικογένεια, αν δηλαδή είναι να γίνει. Και θα γίνει. Λίγοι μήνες έχουν περάσει μόνο. Πρέπει να βρούμε τρόπο να ζούμε με λιγότερο στρες. Δε γίνεται να ζούμε στο Λονδίνο. Υπάρχει μια θέση για την οποία θα μπορούσα να στείλω αίτηση».

Αναστέναξα. Ο Σαμ ανέκαθεν είχε την τάση να σκαρφίζεται μεγαλεπήβολα σχέδια, και αυτό, απ' ό,τι μπορούσα να καταλάβω, ήταν ένα ακόμη τέτοιο σχέδιο.

«Τι δουλειά είναι;» Περίμενα πως θα ήταν κάτι βαρετό, στο Χάμσαϊρ ή στο Σάρεϊ.

Χαμογέλασε.

«Είναι μια θέση σε ένα ναυπηγείο πολυτελών γιοτ στο Φάλμουθ. Κάθισα και διάβασα για την περιοχή. Θα ήταν σπουδαίο μέρος για να ζήσουμε. Κάτι παραπάνω από ιδανικό για μια οικογένεια».

Γέλασα.

«Μάλιστα. Θα σηκωθούμε και θα πάμε να ζήσουμε στο Φάλμουθ. Έτσι απλά. Και πού βρίσκεται το Φάλμουθ, για να 'χουμε καλό ρώτημα; Στο Ντέβον; Κι εγώ τι θα κάνω εκεί;»

Σηκώθηκε, πλησίασε και στάθηκε πίσω από την καρτέκλα μου. Έσκυψε και με κύκλωσε με τα μπράτσα του.

«Στην Κορνουάλη», είπε, με το πρόσωπο χωμένο στα μαλλιά μου. «Κι εσύ, αγάπη μου, θα κάνεις ένα μωρό».

«Εντάξει», απάντησα σαν να μην έτρεχε τίποτε. «Κοίτα να πιάσεις τη δουλειά, λοιπόν. Ας κάνουμε μια προσπάθεια».

Ούτε για μια στιγμή δε φαντάστηκα πως θα μπορούσε να συμβεί πραγματικά κάτι τέτοιο, τόσο αβίαστα λες και ήταν γραμμένο, αλλιώς δε θα είχα απαντήσει τόσο αδιάφορα. Η θέση δόθηκε στον Σαμ, και μετακομίσαμε εκεί. Το ναυπηγείο ήθελε να ξεκινήσει το συντομότερο δυνατό, και έτσι μέσα σε ελάχιστο χρόνο καταφέραμε να πουλήσουμε το σπίτι (ευτυχώς για μας, προλάβαμε την αγορά στα πάνω της, αν κι εκείνο τον καιρό κυριαρχούσε η εντύπωση πως η αγορά θα εξακολουθούσε για πάντα να διαγράφει ανοδική τροχιά), αφήσαμε τις δουλειές μας στο Λονδίνο και μπήκαμε στο αυτοκίνητο, με προορισμό τη Δύση. Κι όταν φτάσαμε στη Δύση, οδηγήσαμε προς τα δυτικά κι άλλο, κι ύστερα συνεχίσαμε, ακόμη δυτικότερα. Τελικά, γύρω στα τριάντα χιλιόμετρα πριν από το απώτατο δυτικό σημείο, σταματήσαμε έξω από το καινούργιο μας σπίτι και ξεκινήσαμε την καινούργια μας ζωή.

Μου αρέσει η ζωή στην Κορνουάλη, σε πολλά πράγματα. Λατρεύω το Φάλμουθ. Αν είχα οικογένεια και μια δουλειά για να απασχολείται το μυαλό μου, θα ήμουν μια χαρά εδώ. Υπάρχουν παραλίες και λιβάδια, δάση και μαγαζάκια. Μπορείς να πάρεις το τρένο για να πας σε μεγαλύτερες πόλεις, εύκολα. Συχνά, μου αρέσει πολύ η αίσθηση ότι βρισκομαι σε απόσταση από την υπόλοιπη χώρα. Δεν είναι το Φάλμουθ απομακρυσμένο, αλλά όλα τα άλλα μέρη.

Όμως, η ζωή εδώ, μονάχα με τον Σαμ, χωρίς ένα μωρό, χωρίς κανέναν στενό φίλο, χωρίς δουλειά, δεν είναι καθόλου καλή. Πλέον, βρισκόμαστε πιο κοντά στα σαράντα παρά στα τριάντα, κι εγώ δεν υπάρχει περίπτωση να συνεχίσω να ζω έτσι επ' αόριστον. Το Φάλμουθ είναι μια χαρά. Εγώ είμαι μια χαρά. Ο Σαμ κι εγώ, όπου κι αν ζούσαμε, δε θα ήμασταν, πλέον, μια χαρά.

Βρίσκεται στον επάνω όροφο, γιατί το σπίτι μας είναι ανάποδο, χτισμένο σε μια λοφοπλαγιά. Τον βρίσκω στην κουζίνα, να πλένει τα ποτήρια του κρασιού και τα πιάτα του κέικ.

«Α», κάνει. «Κι έλεγα, πού χάθηκες».

«Δεν το τελειώσαμε το μπουκάλι». Το βγάζω από το ψυγείο και το σηκώνω στο φως. «Έλα. Μην το αφήσουμε».

Το γέλιο του είναι κάπως νευρικό.

«Δεν είναι ούτε πέντε ακόμη, Λάρα, κι ήδη έχεις πιει αρκετά. Σοβαρολογείς;»

«Ναι. Έλα. Θα σκουπίσω εγώ τα ποτήρια. Ορίστε».

«Τι τρέχει;»

Σχεδιάζα να τον βάλω να καθίσει και να του το πω με τρόπο, όμως τελικά καταλήγω να το ξεφουρνίσω αμέσως.

«Τηλεφώνησε νωρίτερα ο Λίον», του λέω. «Το ξέρεις. Την ώρα που ήταν η Άιρις εδώ. Σαμ, μου προτάθηκε μια δουλειά. Στο Λονδίνο, στην εταιρεία της Σάλι. Θα κάνω ό,τι και παλιά. Μου ζήτησαν να συνεργαστούμε για μια δουλειά στο Σάουθγουορκ. Μετατροπή παλιών αποθηκών σε διαμερίσματα, λιανική πώληση, ό,τι ακριβώς έκανα και παλιά. Θα έχω τη θέση της συντονίστριας του σχεδίου και, βασικά, θα κάνω την παλιά μου δουλειά. Το μόνο που έκαναν αυτοί ήταν να αγοράσουν τα κτίρια. Τα υπόλοιπα – την ομάδα, τα σχέδια, όλα όσα πρέπει να γίνουν για να πραγματοποιηθεί το πρότζεκτ – θα τα αναλάβω εγώ. Όλα αυτά στα οποία είμαι καλή. Το συμβόλαιο θα είναι εξαμήνο. Βραχυπρόθεσμο».

Σταματώ, τον κοιτάζω και περιμένω.

«Αποκλείεται».

Το περιμένα.

«Σκέψου το, Σαμ. Η αμοιβή θα είναι εξαιρετική. Έξι μήνες. Δε μιλάμε για πάντα».

«Μα, είναι στο Λονδίνο. Δεν μπορώ να φύγω από τη δουλειά μου. Άρα δε γίνεται να σηκωθούμε και να πάμε να ζήσουμε στο Λονδίνο για μισό χρόνο, έτσι δεν είναι;»

Καταπίνω μια αφρώδη γουλιά: μου φαίνεται ξεθυμασμένη, μεταλλική.

«Δεν μπορείς να φύγεις από τη δουλειά σου», συμφωνώ, κι ακούγομαι σαν να είμαι η πιο λογική γυναίκα στον πλανήτη. «Εγώ, όμως, μπορώ να πηγαινοέρχομαι. Θα μένω στην Ολίβια ή στους γονείς μου. Τρένο υπάρχει. Νυχτερινό. Θα μπορούσα να το παίρνω για πάνω αργά την Κυριακή και να επιστρέφω Παρασκευή βράδυ. Θα τα περνάμε τέλεια τα Σαββατοκύριακα».

«Όχι». Η φωνή του είναι ξερή. «Λάρα, κάτι τέτοιο αποκλείεται. Μετακομίσαμε από το Λονδίνο ακριβώς για να απομακρυνθούμε από όλες αυτές τις καταστάσεις. Θα υιοθετήσουμε παιδί. Δεν πρόκειται να επιστρέψουμε σε εκείνο το τρελοκομείο. Μα, γιατί να θέλουν να ανατρέψεις τελείως τη ζωή σου για να αναλάβεις αυτή τη δουλειά, αντί να στραφούν σε κάποιο από τα χιλιάδες άτομα με τα κατάλληλα προσόντα που υπάρχουν στο Λονδίνο; Λες πως είναι όλα αυτά στα οποία είσαι καλή, όμως η πραγματικότητα είναι πως σε όλα αυτά ήσουν *κάποτε* καλή. Τις έχουμε αφήσει πίσω μας πια εκείνες τις εποχές, δόξα τω Θεώ».

Είναι σημαντικό, πιστεύω, να μη συνειδητοποιήσει πώς με κάνουν να αισθάνομαι αυτά τα σχόλια.

«Θέλω να το κάνω». Διατηρώ τη φωνή μου απόλυτα ήρεμη. «Μου λείπει το να χρησιμοποιώ τον εγκέφαλό μου, Σαμ. Δεν κατάφερα να αποκτήσω μωρό. Αυτό, η δουλειά, είναι κάτι που ξέρω πώς να κάνω. *Εξακολουθώ* να είμαι καλή στη δουλειά μου. Εδώ πέρα, δουλειά δεν μπορώ να βρω. Θέλω να εργαστώ. Και το βασικό είναι το εξής: μετά από αυτούς τους έξι μήνες, θα έχουμε ξεμπερδέψει με τα χρέη μας».

Τη δουλειά θα τη δεχτώ, ακόμη κι αν χρειαστεί να τον εγκαταλείψω. Το μυστικό αυτό με κάνει να φουντώνω από τις ενοχές. Σχεδόν εύχομαι να πει όχι. Έτσι, θα έχω πάτημα για να σηκωθώ και να φύγω.

«Αχ, Λάρα». Μόλις το λέει αυτό, η επικράτησή μου είναι σχεδόν βέβαιη.

Κατεβάζω μονορούφι το κρασί μου. Το ίδιο κάνει κι εκείνος. Με κοιτάζει με μάτια θλιμμένα. Τον απογοήτευσα, για μιαν ακόμη φορά.

Έξω, ο ήλιος λαμπυρίζει όπως συναντά το νερό. Δυο περισσότερα έρχονται και κάθονται στα κάγκελα του μπαλκονιού. Ο γερανός στρίβει, μεταφέροντας ένα πελώριο κοντέινερ, μέσα στο οποίο βρίσκεται ποιος ξέρει τι, από το κατάστρωμα ενός πελώριου πλοίου, το οποίο έχει έρθει ποιος ξέρει από πού.

Νωρίς το πρωί, την ώρα που ο έξω κόσμος μόλις έχει αρχίσει να σαλεύει, ξυπνάω απότομα. Ο Σαμ είναι γυρισμένος προς το μέρος μου, ροχαλίζει ελαφρά, το πρόσωπό του είναι ροδαλό και ζαρωμένο από το μαξιλάρι.

Πηγαίνω στο Λονδίνο. Με περιμένει μια πολυάσχολη ζωή. Θα βρίσκομαι διαρκώς σε κίνηση. Όπως κι αν το δει κανείς, δεν είναι εύκολη επιλογή. Θα κληθώ να εργαστώ στους ρυθμούς που εργαζόμουν παλιά, και, έχοντας συμπληρώσει χρόνια εκτός χώρου, θα πρέπει να αποδείξω εκ νέου την αξία μου. Η επιστροφή στο Λονδίνο σημαίνει ότι μεμιάς γίνομαι και πάλι εργαζόμενη γυναίκα: σημαίνει πως η εμφάνισή μου θα πρέπει να είναι άφογη, να δείχνω συγκροτημένη και σίγουρη για τον εαυτό μου — θα έχω να χειριστώ σχέδια και ανθρώπους. Δουλειά μου θα είναι να φέρω αποτελέσματα. Κι όλα αυτά φαντάζουν, από τούτη την απόσταση, σαν να βουτάω σε μια ολόδροση πισίνα μια μέρα που βράζει ο τόπος.

Τα πουλιά έξω κάνουν τέτοιο σαματά, που μου είναι αδύνατον να πιστέψω πως ο Σαμ, και όλοι οι άλλοι, κοιμούνται άταραχοι. Ο ήλιος αρχίζει να ξεπροβάλλει γύρω από το παντζούρι και φωτίζει ιδανικά το δωμάτιο.

Η κρεβατοκάμαρά μας είναι μικρή. Πρέπει να στριμωχτείς για να περάσεις από το κρεβάτι και να φτάσεις στην ντουλάπα. Όταν θα κάναμε οικογένεια, σχεδιάζαμε να επεκτείνουμε ολόκληρο τον

κάτω όροφο αυτού του ανάποδου σπιτιού. Η κρεβατοκάμαρά μας θα μεγάλωνε και θα εξοπλιζόταν. Ξέρω ακριβώς τι θα κάναμε, γιατί παλιότερα αυτό ήταν το μόνιμο θέμα συζήτησης. Διαβάζαμε βιβλία και σχεδιάζαμε πού ακριβώς θα έμπαινε το καθετί. Θα είχαμε μια καλαθούνα και μια αλλαξιέρα. Η αλλαξιέρα θα είχε από κάτω της ένα ράφι, και πάνω στο ράφι θα υπήρχε μια μικρή στοίβα από διπλωμένα φορμάκια και μικροσκοπικά ζακετάκια.

Ο Σαμ ήθελε να κάνουμε μωρό, γιατί είναι ένας φυσιολογικός άνθρωπος. Εγώ ήθελα να κάνουμε μωρό γιατί αισθανόμουν πως αυτή ήταν η καλύτερη ευκαιρία που θα είχα, πλέον, να αγαπήσω έναν άνθρωπο παθιασμένα, ολοκληρωτικά.

Εστιάζω το βλέμμα μου πάνω του έτσι όπως κοιμάται στο απαλό πρωινό φως. Είναι τόσο προσωπική αυτή η στιγμή, ώστε αισθάνομαι πως δε θα έπρεπε να το κάνω· όμως στηρίζομαι στον αγκώνα μου και συνεχίζω. Είναι ευάλωτος, ανυποψίαστος, και ξάφνου υπενθυμίζω στον εαυτό μου να κάνει μόνο καλές σκέψεις, μια και δε με έχει αντιληφθεί.

Θα κοιμάται μόνος του σ' αυτό το κρεβάτι, έξι νύχτες την εβδομάδα, για τους επόμενους έξι μήνες. Από εκεί και μετά, δεν μπορεί, θα ξέρουμε τι θα πρέπει να κάνουμε.

Αν έφευγα, του λέω βουβά, θα γνώριζες κάποιον άλλη, πολύ σύντομα. Θα συναντούσες μια γυναίκα σαν κι αυτή που χρειάζεσαι. Δεν αποκλείεται τελικά να έκανες και μωρό μαζί της, γιατί δεν υπάρχει κανένα απολύτως θέμα με τον αριθμό των σπερματοζωαρίων σου. Ούτε και με το δικό μου σύστημα υπάρχει κάποιο πρόβλημα, θεωρητικά. Απλά δε συνέβη.

Δεν έπρεπε να με είχες παντρευτεί. Έστειλα αυτή την πληροφορία στο μυαλό του, τηλεπαθητικά. Θα ήσουν ευτυχημένος με μια γυναίκα που θα σε λάτρευε, όχι με κάποια που γραπώθηκε από πάνω σου λες και ήσουν σχεδία σε φουρτουνιασμένη θάλασσα, και που τελικά κατέληξε να εύχεται να 'χε τα κότσια να σε αφήσει και να προχωρήσει μόνη της μόλις θα έφτανε στη σερριά. Εντωμεταξύ, ήταν πλέον πολύ αργά. Έπρεπε να είχα

ακούσει τη συμβουλή του Λίον, όπως πάντα. Ο Λίον με είχε προειδοποιήσει, μου είχε πει να μην τον παντρευτώ.

«Είναι ιδανικός για σένα σε αυτή τη φάση», είπε, μετά την πρώτη του συνάντηση με τον Σαμ. «Όμως, για όνομα του Θεού, Λάρα. Μην τον παντρευτείς. Θα πεθάνεις από τη βαρεμάρα, παραείναι καλός. Σαν εκείνον τον τύπο, τον Όλι, μα τουλάχιστον αυτός δεν υπάρχει περίπτωση να σου τα φορέσει. Εσύ θα του τα φορέσεις».

Σε αυτό το τελευταίο, τουλάχιστον, έκανε λάθος.

Όλο και συχνότερα πιάνω τον εαυτό μου να φαντάζεται τη γυναίκα με την οποία θα έπρεπε να ήταν κανονικά ο Σαμ. Προσπαθώ να φανταστώ τη δεύτερη σύζυγό του. Κοίταξα την Άιρις σήμερα, αναρωτιόμουν αν θα του έκανε εκείνη, όμως ήξερα πως δεν ήταν η κατάλληλη. Η Άιρις έχει σύντροφο, αλλά εκτός αυτού έχει και μυστικά. Κρατάει κρυμμένα πολλά πράγματα που την αφορούν. Ο Σαμ έχει ανάγκη από μια γυναίκα που κουβαλάει τόσο λίγους δαίμονες, όσο και ο ίδιος.

Η ιδανική κυρία Φιντς θα είχε μια ευτυχισμένη παιδική ηλικία και δε θα έτρεφε επαγγελματικές φιλοδοξίες. Θα λαχταρούσε να αφοσιωθεί στην οικογένειά της και θα απολάμβανε τη φροντίδα του σπιτιού. Θα ήταν οργανωμένη, θα εκτιμούσε όσα είχε και θα θεωρούσε τον Σαμ τον πιο σέξι και πιο γοητευτικό άντρα που υπήρξε ποτέ.

Οι δυο μας δε θα ήμαστε φίλες.

Προσπάθησα, σποραδικά, να κάνω πως ήμουν εγώ αυτή η γυναίκα. Πλέον, συλλαμβάνω τον εαυτό μου να την αναζητά, όπως κάτι γυναίκες σε άρθρα περιοδικών που ξέρουν πως πρόκειται να πεθάνουν και αρχίζουν την αναζήτηση για την επόμενη σύζυγο του άντρα τους και την επόμενη μητέρα των παιδιών τους, προτού φύγουν από τούτο τον κόσμο. Είναι αλλόκοτο που το κάνουν, κι ακόμη πιο αλλόκοτο που το κάνω εγώ, μια και εμείς υποτίθεται πως είμαστε ευτυχισμένοι με τον γάμο μας — και, εκτός αυτού, παιδιά δεν υπήρξαν.

Εύχομαι να είχα κάποιον λόγο για να φύγω. Εύχομαι να μπορούσα να αποδεχτώ ότι έχω έναν γοητευτικό, στοργικό, υπέροχο σύζυγο που με λατρεύει, για να ησυχάσω. Έχω ανάγκη να συμβεί είτε το ένα, είτε το άλλο.

Θα πάω στο Λονδίνο. Έτσι τα πράγματα ίσως αλλάξουν, και ίσως μπορέσω και να ηρεμήσω, κι όλα θα πάνε καλά. Εναλλακτικά, ίσως να απομακρυνθούμε και να συμφωνήσουμε να χωρίσουμε, χωρίς συγκρούσεις ή αλληλοκατηγορίες. Κάτι τέτοια σκέφτομαι όταν ονειροπολώ.

Σηκώνομαι από το κρεβάτι όσο πιο ήσυχα μπορώ και, πατώντας στις μύτες των ποδιών, πηγαίνω να βάλω το νερό να βράζει και να χαζέψω την ανατολή.

Ο Σαμ επιμένει να με πάει με το αυτοκίνητο στο Τρούρο προκειμένου να πάρω για πρώτη φορά το νυχτερινό κυριακάτικο τρένο. Είναι τόσο λυπημένος, ώστε, για κάποιον διεστραμμένο λόγο, αισθάνομαι την ανάγκη να βάλω τα γέλια. Θα προτιμούσα να έπαιρνα το τρένο από τον σταθμό πίσω από το σπίτι μας, στις αποβάθρες, όμως έβλεπα πως είχε μεγάλη σημασία για εκείνον, κι έτσι δεν άργησα να υποχωρήσω.

Σχεδόν κλαίει όταν αποχαιρετιζόμαστε, στο σημείο πέρα από το οποίο προχωρούν μόνο οι κάτοχοι εισιτηρίων, στο Τρούρο.

«Να προσέχεις», λέει. «Εντάξει; Υποσχέσου μου πως θα μιλάμε συνέχεια. Μακάρι να μπορούσα να έρθω μαζί σου».

Χαμογελώ και τον φιλάω.

«Μην ακούω ανοησίες», του λέω, δήθεν αυστηρά. Πλέον, με παίρνει να είμαι όσο ευχάριστη χρειάζεται. «Εσύ κοίτα να δουλέψεις για να καλύψουμε την υποθήκη και τους λογαριασμούς. Εγώ θα δουλέψω για να ξεπληρώσουμε τις πιστωτικές. Το πρώτο του Σαββάτου θα είμαι πίσω. Θα τα περάσουμε τέλεια το Σαββατοκύριακο. Κάθε Σαββατοκύριακο. Σαμ! Δε θέλω να είσαι λυπημένος, εντάξει; Δε θα είμαι εδώ για να σου φτιάχνω το κέφι. Κοίτα να περνάς από την παμπ, να βγαίνεις έξω. Κανόνισε να βρεθείς με τους φίλους σου. Πήγαινε για τρέξιμο. Βρες πράγματα να κάνεις, και προτού το καταλάβεις θα είμαι πίσω».

Κολλάει το πρόσωπό του στο μαλλιά μου.

«Μάλιστα, κυρία», λέει, υπερβολικά υπάκουα. «Το ξέρω.

Μην ξεχάσεις να ξεκινήσεις τη διαδικασία υιοθεσίας από το εξωτερικό».

«Ναι. Εντάξει. Θα το βάλω μπροστά. Λοιπόν, δεν υπάρχει λόγος να καθόμαστε εδώ πέρα και να στενοχωριόμαστε. Γεια σου, καλέ μου». Έχει ανάγκη να με ακούσει να του λέω πως τον αγαπώ. Το ξέρω. Του αξίζει να το ακούσει. Δεν μπορώ να φύγω χωρίς να το πω. Παίρνω βαθιά ανάσα. «Σ' αγαπώ, εντάξει;»

Το λέω σιγανά, πάνω στον ώμο του, όμως η ανακούφισή του είναι φρικτά προφανής.

«Σ' ευχαριστώ, αγάπη μου», λέει, και σχεδόν ακούω το χαμόγελό του. «Σ' ευχαριστώ».

Την ώρα που φτάνει το τρένο, ξέρω πως ο Σαμ βρίσκεται ακόμη στον σταθμό, κολλημένος πίσω από την τζαμαρία. Βρίσκω το βαγόνι Ε και την καμπίνα 23. Η πόρτα είναι ανοιχτή.

Η καμπίνα μου αποδεικνύεται μικρότερη απ' ό,τι περίμενα. Υπάρχει μόνο μία κουκέτα (προς μεγάλη μου ανακούφιση), ένας νιπτήρας που εντοπίζω κάτω από ένα καπάκι, ένας καθρέφτης, μία διαφανής σακούλα που περιέχει καλλυντικά, κάτι δίχτυα κολλημένα στον τοίχο για να βάζεις πράγματα μέσα. Υπάρχει επίσης μια οθόνη τηλεόρασης στον τοίχο, στην τέλεια θέση για χαλάρωμα στο κρεβάτι, και τίποτε άλλο. Τα πάντα σ' αυτό το δωματάκι είναι άψογα διαρρυθμισμένα και καθαρά. Το κρεβάτι, στρωμένο με ένα απρόσιμα πολυτελές πάπλωμα, με κολαριστό λευκό κάλυμμα, είναι στενό αλλά ευχάριστο. Για μια στιγμική κοιτάζω ολόγυρα, απολαμβάνοντας τη στιγμή.

Το στόρι είναι κατεβασμένο, ενόψει της νύχτας. Έτσι και άνοιγα τώρα, πιθανότατα θα μπορούσα να δω τον Σαμ από το παράθυρο. Θα σάρωνε με το βλέμμα του το τρένο, επιχειρώντας να με εντοπίσει.

Προτιμώ να κλείσω την πόρτα και κάθομαι στο κρεβάτι. Με ένα μικρό τίναγμα, το τρένο αρχίζει να κινείται. Η ώρα έχει πάει

δέκα. Αύριο το πρωί πρέπει να βρίσκομαι στη δουλειά. Οπότε, πρέπει να πέσω αμέσως για ύπνο.

Στον τοίχο υπάρχει ένας καθρέφτης, κοντά στον νιπτήρα, και ένας δεύτερος στην εσωτερική πλευρά της πόρτας. Μοιάζω διαφορετική στο τρένο. Στο Φάλμουθ είμαι μια σύζυγος, άτεκνη, μια ευγενική γυναίκα που προσφέρεται εθελοντικά για διάφορα πράγματα, όποτε τουλάχιστον καταφέρνει να βρει την απαραίτητη ενέργεια και τον αναγκαίο αριθμό χαμόγελων. Τη στιγμή όμως που πάτησα το πόδι μου σε αυτό το τρένο, μεταμορφώθηκα σε συχνή επιβάτιδα.

Όταν ακούγεται ένα χτύπημα στην πόρτα, αιφνιδιάζομαι και εκνευρίζομαι. Η πρώτη μου σκέψη είναι πως ο Σαμ έκλεισε στα κρυφά εισιτήριο για το τρένο, προκειμένου να μου κάνει έκπληξη. Εύχομαι να κάνω λάθος και μισώ τον εαυτό μου που το σκέφτηκα. Ανοίγω την πόρτα, γιατί δεν μπορώ να προσποιηθώ ότι δεν είμαι μέσα. Μια γυναίκα με κοντά σγουρά μαλλιά και ροδαλή επιδερμίδα γέρνει πάνω στο κούφωμα της πόρτας, κοιτάζοντας τη λίστα της.

«Γεια σου, καλή μου», λέει πρόσχαρα. «Η δεσποινίς Φιντς, ναι; Να ρίξω μια ματιά στο εισιτήριό σου, κουκλίτσα μου; Τι θα ήθελες για πρωινό, καλή μου;»

Της δίνω το εισιτήριο και τον αριθμό κράτησης.

«Έχω και πρωινό;»

«Μα, ναι, εννοείται».

«Ξέρετε το όνομά μου;»

«Το γράφει στη λίστα, γλυκιά μου».

Είμαι γραμμένη στη λίστα, οπότε είναι αδύνατον να συμβεί κάτι άσχημο. Θέλω να τη βγάλω φωτογραφία και να τη στείλω στον Σαμ, να του αποδείξω ότι βρίσκομαι σε καλά χέρια. Έτσι και της το ζητούσα, πιθανότατα θα με άφηνε. Τελικά, επιλέγω καφέ και κρουασάν, ξέροντας πως στην πράξη θα είναι λιγότερο δελεαστικά απ' ό,τι ακούγονται αλλά βέβαιη, ταυτόχρονα, πως θα βολευτώ και με αυτά.

Αμέσως μόλις φεύγει η γυναίκα, πηγαίνω στο τέρμα του βαγονιού, στην τουαλέτα, και στη διαδρομή διασταυρώνομαι στον στενό διάδρομο με έναν ψηλό άντρα, μάλλον σαραντάρη. Έχει σκούρα μαλλιά, είναι ψηλός, καλοφτιαγμένος. Μοιάζει κι αυτός με τακτικό επιβάτη και μου χαμογελά θερμά όπως διασταυρωνόμαστε, έχοντας έρθει σε μικρότερη απόσταση από ό,τι θα ήταν υπό άλλες συνθήκες επιτρεπτό, καθώς ο διάδρομος είναι τόσο στενός. Τα σώματά μας έρχονται σε επαφή, παρά την προσπάθειά μου να το αποφύγω, οπότε προχωρώ γρήγορα, αμήχανη.

Θέλω να έχω την ησυχία μου όταν θα ταξιδεύω. Σύντομα, όλο αυτό θα αποτελεί μέρος της ρουτίνας μου και δε θέλω να πρέπει να σταματάω για να χαιρετήσω άλλους ανθρώπους. Το συγκεκριμένο τρένο θα μπορούσε να μετατραπεί σε έναν πρώτης τάξης θάλαμο αποσυμπίεσης μεταξύ των δύο ζωνών μου, δύο νύχτες την εβδομάδα που δε θα έχουν να κάνουν με τη δουλειά (ούτε, πιο συγκεκριμένα, με το να μένω στο διαμέρισμα της αδελφής μου, προοπτική που αρχίζει και μοιάζει λιγότερο απροβλημάτιστη και απλή από ό,τι άλλοτε, καθώς κινούμαι προς το Λονδίνο), με το σπίτι, με τις ενοχές, με την αναπόφευκτη μοναξιά.

Ξαγρυπνώ, ξαπλωμένη στη στενή κουκέτα, νιώθοντας το τρένο να τραντάζεται όπως περνά πάνω από τις διασταυρούμενες ράγες, καθώς με οδηγεί ολοένα και πιο κοντά στην πόλη, οπότε χαμογελώ πλατιά και ύστερα γελάω δυνατά, μέσα στο σχεδόν απόλυτο σκοτάδι, με την ξαφνική αλλαγή στη ζωή μου. Πριν από έξι εβδομάδες πορευόμουν χωρίς σκοπό, βαριεστημένη: ήμουν η «σούζυγος του Σαμ» και «εκείνη η γυναίκα στην αίθουσα αναμονής». Περιφερόμουν στο Φάλμουθ και περνούσα απέναντι, στο Σεντ Μόουζ, χωρίς λόγο, παρότι μετά βίας σήκωνε η τσέπη μου το εισιτήριο. Τώρα, βρίσκομαι στον δρόμο της επιστροφής στην πόλη, γυρνώ την πλάτη μου στην απογοήτευση και την αποτυχία, ρίχνομαι ορεξιάτη σε μια δουλειά στην οποία ελπίζω ότι

εξακολουθώ να είμαι καλή. Προσποιούμαι απέναντι στον ίδιο μου τον εαυτό ότι ο μόνος λόγος που το κάνω είναι τα χρήματα.

Δε νομίζω πως θα καταφέρω να κοιμηθώ, κι όμως με παίρνει ο ύπνος, γρήγορα, κι όταν ξυπνώ, το τρένο είναι ακίνητο. Απέξω ακούω θορύβους, ήχους που, παρά τη γειτονική μας αποβάθρα, δεν ακούμε στο Φάλμουθ. Είναι οι θόρυβοι του σιδηροδρομικού σταθμού του Πάντινγκτον, σε ώρα αιχμής. Ακούγονται τρένα και τροχοί που τρίζουν, μια φωνή που αντηχεί ξαφνικά, απρόσμενα γέλια. Στο βάθος ακούγεται πνιχτά μια ανακοίνωση, το δίχως άλλο αφορά κάποιο τρένο, κι ας μην μπορώ να διακρίνω τις λέξεις. Το κατεβασμένο μου στόρι είναι ένα γκριζό τετράγωνο, το πρωινό παραμονεύει από πίσω του.

Όπως κάνω να πιάσω το τηλέφωνό μου, που το έχω βάλει στο διχτάκι δίπλα στο κρεβάτι μου, ακούγεται ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα, και η κελαρυστή φωνή της φιλικής γυναίκας:

«Ξημέρωσε! Πρωινό!»

Τεντώνομαι και ξεκλειδώνω την πόρτα χωρίς να σηκωθώ από το κρεβάτι μου, και η γυναίκα μπαίνει και κατεβάζει το τραπέζακι, φροντίζοντας να στερεώσει καλά τον δίσκο επάνω του.

«Πρέπει να έχεις κατεβεί από το τρένο ως τις επτά», λέει, όπως φεύγει. «Μπορείς να περιμένεις στην αίθουσα επιβατών του σταθμού, αν θέλεις. Σε έχουν ενημερώσει για την αίθουσα στην Αποβάθρα Ένα;»

«Ευχαριστώ», της απαντώ, «όμως θα πάω αμέσως στη δουλειά».

Ο καφές είναι καφές τρένου και το κρουασάν βγαίνει από μια πλαστική θήκη, όμως αυτό δε με εμποδίζει να απολαύσω και τα δύο. Βγάζω φωτογραφία τον δίσκο, με το πρωινό μου μισοτελειωμένο, και τη στέλνω στον Σαμ. Νομίζω πως θα του άρεσε αυτό.

Στο Πάντινγκτον, γράφω. Με ταΐζουν. Όλα καλά. Σε λίγο φεύγω για τη δουλειά. Θα σου τηλεφωνήσω αργότερα. Φιλιά.

Ύστερα, προσπαθώ να πλυθώ όσο καλύτερα μπορώ με την πετσέτα που μου έδωσαν στο τρένο και βάζω άφθονο αποσμητι-

κό. Ντύνομαι με τη φούστα, την μπλούζα και το σακάκι που κρέμισα προσεκτικά αποβραδίζ, και, καθώς δεν υπάρχει περίπτωση να λούσω και να στεγνώσω τα μαλλιά μου, στέκομαι μπροστά στον καθρέφτη και περνώ τα επόμενα είκοσι λεπτά προσπαθώντας να τα πιάσω σε κάτι που φέρνει σε κότσο, καταφεύγοντας στα πάμπολλα τοιμπιδάκια που πήρα μαζί εξεπιτούτου. Μακιγιάρομαι όπως τον καιρό που ήμουν μια Λονδρέζα. Κλείνω με μια τελευταία πινελιά: τα παπούτσια της δουλειάς. Τα είχα φυλάξει όλα αυτά τα χρόνια και ενδεχομένως πλέον να θεωρούνται και επισήμως «βίντατζ». Είναι ψηλοτάκουνες, κλασικές γόβες, σαν κι αυτές που θα φορούσε σε μια βραδινή της έξοδο κάποια γραμματέας τη δεκαετία του '50. Είναι σκούρες κόκκινες και τις λατρεύω. Όπως περνώ τα πόδια μου μέσα τους, νιώθω σαν να φορώ τον μανδύα μιας ξεχασμένης, πλην σχετικώς οικείας, προσωπικότητας.

Χαμογελώ στον καθρέφτη. Είμαι η σωστή Λάρα. Υπήρξαν πολλές στην πάροδο των χρόνων, και αυτή, είμαι πλέον βέβαιη, είναι εκείνη που μου άρεσε περισσότερο. Η πολυάσχολη. Η επιτυχημένη. Η εκλεπτυσμένη. Αυτή που είναι αστέρι στη δουλειά της.

Η εγωίστρια: η ανύπαντρη.

Η ώρα είναι επτά. Αποβιβάζομαι από το τρένο αμέσως μετά από μια γυναίκα κοντά στα πενήντα. Όπως κι εγώ, έχει ντυθεί για να πάει στη δουλειά και έχει αντιμετωπίσει το πρόβλημα των μαλλιών της καταφεύγοντας σε μια φαρδιά στέκα, από εκείνες που συναντά κανείς στις παραλίες. Είναι ανοιχτή πράσινη, στο ίδιο χρώμα με τα ρούχα της, και της πηγαίνει.

«Καλημέρα», λέει χαμογελώντας πλατιά, όπως κατεβαίνει στην αποβάθρα, και με περιμένει.

Τη συμπαθώ αμέσως. Έτσι και βρισκόταν στις σελίδες ενός μπλοκ ιχνογραφίας η γυναίκα αυτή, θα τη χρωμάτιζα πορτοκαλί και κόκκινη, με καλοσυνάτες φλόγες που θα εκτόξευαν όμορφα πράγματα στους ανθρώπους γύρω της.

«Καλημέρα». Αισθάνομαι κάπως αμήχανα, όμως το απρόσμενο κύμα αλληλεγγύης με κάνει να χαμογελάσω.

«Γραμμή για τη δουλειά;» ρωτάει, παρατηρώντας τα ρούχα μου. «Ή μήπως θα πεις έναν καφέ πρώτα; Προσωπικά, θεωρώ ότι ο καφές στους σταθμούς είναι τόσο καλύτερος από το μπουγαδόνερο που σου σερβίρουν στο τρένο, ώστε θα ήταν έγκλημα να μην πεις έναν. Ειδικά μια και είναι δωρεάν. Δηλαδή, όχι δωρεάν. Τους έχεις πληρωμένους με το πανάκριβο εισιτήριο για την καμπίνα. Τον έχεις ήδη αγοράσει. Άρα, πρέπει να τον πάρεις».

«Έλεγα να πάω αμέσως στη δουλειά». Κοιτάζω το παλιομοδίτικο ρολόι στον τοίχο μπροστά μας. «Όμως, είναι η πρώτη μου μέρα, οπότε μάλλον θα κατέληγα στην πλησιέστερη καφετέρια και θα περίμενα εκεί να περάσει η ώρα, μέσα στα νεύρα. Οπότε λέω να τον πιω αυτόν τον καφέ. Κι αν είναι σχετικά αξιοπρεπής, ακόμη καλύτερα».

Κοντοστεκόμαι για μια στιγμή ώστε να απολαύσω την ατμόσφαιρα του Λονδίνου. Είναι βρόμικη εδώ, σκονισμένη, από τα μηχανήματα του σταθμού. Τη λατρεύω.

Η γυναίκα μου χαμογελά πλατιά και την ακολουθώ πίσω από μια πόρτα και μπροστά από έναν άντρα με στολή που κάθεται σε ένα τραπέζι διαβάζοντας εφημερίδα. Του δείχνω το εισιτήριό μου, μιας κι αυτό κάνει κι εκείνη. Ο χώρος είναι γεμάτος τραπέζια και καρέκλες· μια τηλεόραση στον τοίχο παίζει βουβά, με υποτίτλους. Η γυναίκα τραβάει γραμμή στην καφετιέρα. Παίρνουμε και οι δύο μεγάλα λευκά φλιτζάνια με πιατάκια — μου θυμίζουν, ξαφνικά, ένα φλιτζάνι που χρησιμοποιεί καμιά φορά ο Σαμ, στο σπίτι.

«Πρώτη μέρα;» λέει η γυναίκα, όπως καθόμαστε μαζί σε ένα τραπέζι. Υπάρχει φαγητό εδώ, κρουασάν και μπανάνες και μπισκότα πάνω σε μεγάλα πιάτα, όμως, όπως κι εκείνη, δεν παίρνω κάτι. Δοκιμάζω τον καφέ. Έχει δίκιο. Είναι αξιοπρεπέστατος. «Τι σημαίνει αυτό; Είχες πάρει άδεια μητρότητας ή κάτι τέτοιο;»
 Όπως πάντα, όλοι θέλουν να μιλάνε για μωρά.

«Μπα, όχι. Είναι μεγάλη ιστορία. Μετακόμισα στην Κορνούα-λη μαζί με τον σύζυγό μου. Σταμάτησα από τη δουλειά. Του πρότειναν εκείνου μια θέση... εκεί». Κομπιάζω, διστάζω να πω τα πάντα σε μια γυναίκα που μου είναι άγνωστη. «Συνεχίζει να εργάζεται. Μου πρότειναν όμως κι εμένα πρόσφατα μια θέση σαν την παλιά μου δουλειά, με εξάμηνο συμβόλαιο, χρειαζόμασταν τα χρήματα, οπότε να 'μαι».

«Σαν να λέμε, θα πηγαينοέρχεται κάθε εβδομάδα, επί έξι μήνες;»

«Ναι. Αυτό κάνεις κι εσύ; Κάθε εβδομάδα;»

«Βασικά, ναι. Όχι συνέχεια, αλλά τις περισσότερες Κυριακές και Παρασκευές θα με πετυχαίνεις. Θα πετύχεις κι άλλους τακτικούς. Καμιά φορά, πηγαίνουμε για ένα ποτό στην αίθουσα αναμονής. Τις Παρασκευές είναι καλύτερα. Με λένε Έλεν».

«Λάρα».

«Λάρα», επαναλαμβάνει, παρατηρώντας με προσεκτικά. «Πολύ εντυπωσιακό όνομα. Σου ταιριάζει».

«Ναι, ευχαριστώ. Δεν ήξερα ότι είναι κι άλλοι άνθρωποι που πηγαينοέρχονται συστηματικά. Νόμιζα πως το έκανα μόνο εγώ. Πού εργάζεσαι;»

«Στον τραπεζικό τομέα. Καταλαβαίνεις. Στο Λονδίνο ανήκω στους μισητούς τραπεζικούς, αν και κανείς δε μας μισεί πραγματικά. Στην Κορνούαλη είμαι απλά μια γυναίκα που εργάζεται στο Λονδίνο».

«Πώς και δε ζεις στο Λονδίνο;»

Σηκώνει τους ώμους της.

«Λατρεύω την Κορνούαλη. Λατρεύω τα Σαββατοκύριακά μου εκεί. Είναι υπέροχα. Προτιμώ χίλιες φορές να ζω έτσι – γιατί η αλήθεια είναι πως τελικά αγαπάς το ταξίδι με το τρένο –, παρά να είχα κάποιο γελοίο διαμέρισμα στο Κλάπαμ, όπως κάνουν όλοι οι άλλοι. Ο σύντροφός μου ζει στην Κορνούαλη. Είναι αγρότης, οπότε δε θα μπορούσε να μεταφέρει τη δουλειά του στην πόλη. Κάποιες φορές γίνεται κουραστικό, όμως σε γε-

νικές γραμμές το λατρεύω». Χαμογελάει και κοιτάζει τριγύρω. «Τίποτε δε συγκρίνεται με όλο αυτό. Οι άνθρωποι σιχαίνονται τις Δευτέρες. Εγώ πάλι, όχι». Σηκώνει το χέρι και κάνει νόημα σε κάποιον. «Τις απολαμβάνω».

«Πολύ χαίρομαι που το ακούω. Να σου πω, αυτός ο καφές δεν είναι και ό,τι καλύτερο, σωστά;»

«Α, όχι, σε καμία περίπτωση. Αν τον συγκρίνεις με έναν αληθινό καφέ, δηλαδή. Πάντως, περιέχει καφεΐνη, και είναι σχετικά φρεσκοκ. Για μένα, η καφεΐνη είναι αυτή που μετράει».

«Ναι, και για μένα».

Σκέφτομαι τον Σαμ και το πώς φρόντισε να πάψει να παίρνει καφεΐνη, όπως κι εγώ, στην προσπάθειά μας να κάνουμε παιδί. Υποδύομαστε και οι δύο με κάθε σοβαρότητα τους ρόλους μας στη φενάκη πως η απουσία από τον οργανισμό μας κάθε ουσίας σχετικής με τον καφέ ξαφνικά θα ωθούσε το νωθρό σπέρμα να συναντήσει το απρόθυμο ωάριο, οδηγώντας στη δημιουργία ενός παιδιού το οποίο διαφορετικά δε θα ερχόταν. Ήξερα από μιας αρχής ότι η ελαφρά μετατόπιση των συμπαντικών ισορροπιών με στόχο την αποτοξίνωση από την καφεΐνη δεν επρόκειτο να κάνει κάποια διαφορά, όμως όπως και να 'χε συμμετείχα στην προσπάθεια· ποτέ δεν ξέρεις.

«Έχεις παιδιά;» Δεν ήθελα να κάνω αυτή την ερώτηση. Με εκνευρίζει αφάνταστα όταν με ρωτούν αυτό το πράγμα άγνωστοι, και να που βρέθηκα να κάνω το ίδιο. «Θέλω να πω, συγγνώμη, δεν ήθελα να φανώ...»

Η Έλεν γελά καλοσυνάτα.

«Όχι, Λάρα, δεν έχω. Η αλήθεια είναι ότι ποτέ μου δε θέλησα να κάνω. Κάποια στιγμή ήμουν παντρεμένη, όμως αντιστάθηκα στον πειρασμό να κάνω οικογένεια, γιατί δε θα ήταν σωστό και, κατά βάθος, το ήξερα. Τελικά, όταν συνάντησα τον Τζεφ, ο καιρός είχε περάσει. Χαίρομαι που δεν έκανα παιδιά. Αν είχα κάνει, δε θα μπορούσα να ζω αυτή τη σχιζοφρενική ζωή. Φαντάζομαι, ούτε κι εσύ έχεις, σωστά;»

Κοιτάζω τον καφέ μου. Το αφρόγαλα έχει κατακάψει στο μεταξύ. Η συζήτηση αυτή, ακόμη και με μια τόσο φιλική άγνωστη γυναίκα, δεν είναι ποτέ εύκολη.

«Προσπαθήσαμε, επί χρόνια. Το ότι ανέλαβα αυτή τη δουλειά επισφραγίζει, κατά κάποιον τρόπο, το γεγονός ότι αποτύχαμε». Την κοιτάζω και σπεύδω να προσθέσω: «Δεν πειράζει, όμως. Θέλω να πω, αλήθεια. Ποτέ μου δεν είχα ιδιαίτερη έφεση προς τη μητρότητα. Ο Σαμ το ήθελε περισσότερο, παρά εγώ. Πολύ θα ήθελα να είχαμε κάνει ένα μωρό, φυσικά, όμως στην πορεία δεν προέκυψε, και η όλη προσπάθεια κατακυριεύει τη ζωή σου, μετατρέπεται σε μια ακαταμάχητη εμμονή, και, ξαφνικά, κάθε πτυχή της ζωής σου καθορίζεται από ενέσεις ορμονών και περιόδους, και οι πάντες σε ρωτάνε γι' αυτό το πράγμα, συνέχεια: “Λοιπόν, πώς πάει, θα κάνετε οικογένεια;” λες και δεν είναι αυτό ούτε ως ή άλλως το μόνο θέμα συζήτησης στο σπίτι. Και η αλήθεια είναι πως ο Σαμ δε σκεφτόταν και δε μιλούσε για τίποτε άλλο, οπότε όταν εγκαταλείψαμε την προσπάθεια το μόνο που ένιωσα ήταν μια απερίγραπτα μεγάλη ανακούφιση. Χαίρομαι που προχωράω στη ζωή μου».

«Και μπράβο σου». Σηκώνει τον καφέ της. «Στην υγεία σου, Λάρα. Καλωσόρισες στην καινούργια σου ζωή. Σου εύχομαι καλή συνέχεια».

Σηκωνόμαστε, παίρνουμε τις βαλίτσες μας και αρχίζουμε να διασχίζουμε τον σιδηροδρομικό σταθμό, στην αφετηρία της δευτεριάτικης ώρας αιχμής, προχωρώντας προς το μετρό, τη δουλειά και τη ζωή στο Λονδίνο.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΡΙΒΙΕΡΑ ονομάζεται το τρένο που συνδέει το Λονδίνο με την Κορνουάλη. Αυτό το τρένο παίρνει κάθε εβδομάδα η Λάρα Φιντς για να επιστρέψει στη φαινομενικά τέλεια αλλά στην πραγματικότητα αφόρητα βαρετή ζωή της με τον Σαρ. Και σ' αυτό το ίδιο τρένο θα γνωρίσει τον Γκάι, που θα εξελιχθεί στον παράνομο δεσμό της.

Μια νύχτα, ένας φόνος θα ταράξει τη ρουτίνα της Νυχτερινής Ριβιέρας, και η Λάρα θα εξαφανιστεί χωρίς ίχνος. Μόνο η φίλη της, η Άιρις, αμφισβητεί την επίσημη εκδοχή των γεγονότων και αποφασίζει να την αναζητήσει. Για την Άιρις, αυτή θα είναι η αρχή ενός ταξιδιού που θα την οδηγήσει πιο μακριά απ' ό,τι ταξίδεψε ποτέ, αποκαλύπτοντάς της παλιά εγκλήματα και σκοτεινά μυστικά. Για τη Λάρα, θα είναι το τέλος ενός ταξιδιού που ξεκίνησε πριν από πολύ καιρό. Ενός ταξιδιού που πρέπει να τελειώσει, προτού την καταστρέψει...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN978-618-01-0534-6

9 786180 105346

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14164

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η